

Kære læser/modtager af min bog,

Omvendt Familiepleje
'Anbringelse i eget hjem'
En bog af John Falkenberg

Først og fremmest håber jeg, min bog vil give dig glæde og inspiration – ligesom den virkelig har givet mig i processen.

Derudover skal jeg måske på forhånd takke dig for at have bidraget til indholdet? Det er jo lånt fra alle, jeg har haft kontakt med fagligt som privat.

Du må meget gerne melde retur, om du finder bogen mest "grøn, gul eller rød"? Læs mere om det inde i bogen!

Hvis du har yderligere kommentarer eller andet til min bog/metode, hører jeg meget gerne fra dig. Så har jeg mulighed for at blive klogere til min næste bog. På forhånd mange tak!

Men mest af alt vil jeg selvfølgelig ønske dig rigtig god fornøjelse med bogen, som jeg håber, du finder interessant!

De bedste hilsner

Omvendt Familiepleje
John Falkenberg

PS!

Vi holder gerne et gratis oplæg om Omvendt Familiepleje-metoden – evt. med deltagende familier.

Du kontakter os blot, hvis du vil høre mere om dette.

Omvendt Familiepleje
V/KLINISK PSYKOLOG JOHN FALKENBERG
OMVENDTFAMILIEPLEJE.DK

Fra: Gitte Haslebo <gh@haslebo-partnere.dk>

Emne: Omvendt familiepleje.

Dato: 19. december 2021 kl. 14.04.26 CET

Til: John Falkenberg <psykologfalkenberg@gmail.com>

Hej John

Tak for din mail og de vedhæftede filer, som jeg har læst med stor interesse.

Og så kom bogen! KÆMPE tillykke med den.

Den har jeg nu læst med stor glæde.

Det er en fantastisk god bog!

Den grønneste og mest håbefulde jeg har læst i mange år.

Jeg har arbejdet med anerkendende, systemiske og narrative tilgange i flere årtier om end i andre kontekster: organisationsudvikling og ledelse.

Familieterapi har jeg ikke selv arbejdet med, men det er en stor glæde at læse, hvordan du har udviklet varme og nyttige redskaber, der skaber et bedre liv for belastede familier.

Den bog bør alle kommuner kende til. Nogle gør nok allerede, men der er sikkert mange, der ikke gør.

Det gav mig den ide, at du måske kunne skrive en kronik i Danske Kommuner, som alle kommuner jo abonnerer på.

Det er ofte to personer fra forskellige positioner, der skriver en kronik sammen.

Det ville være stærkt, hvis du kunne gå sammen med en chef i en familieafdeling, der har gjort brug af omvendt familiepleje, og skrive kronikken.

De folketingspolitikere, der er aftaleparter til den kommende Barnets Lov burde også læse bogen.

Den anviser jo nogle helt andre og langt mere opløftende veje at gå, end regeringen har kunnet finde på.

De bedste hilsner

Gitte

Gitte Haslebo
Cand. Psych., chefkonsulent og
forfatter

Haslebo & Partnere

Begoniavej 11

DK - Gentofte 2820

Telefon: 39 620505

Mobil: 27 218451

Hjemmeside: www.haslebo-partnere.dk

Associate til TAOS-Instituttet,

www.taosinstitute.net

Fra: John Falkenberg <psykologfalkenberg@gmail.com>

Sendt: 4. november 2021 07:18

Til: Gitte Haslebo <gh@haslebo-partnere.dk>

Emne: Re: tak for brochure

Hej Gitte

Tak for din tilbagemelding og fokus på jeres fine arbejde og artiklen

Jeg sender dig min bog om omvendtfamilie- arbejde når den udkommer om 14 dage.

De bedste hilsner

Klinisk psykolog

John Falkenberg

Mobil: 20970430

psykologfalkenberg@gmail.com

www.omvendtfamiliepleje.dk

Den 3. nov. 2021 kl. 16.00 skrev Gitte Haslebo <gh@haslebo-partnere.dk>:

Kære John

Tak for sidst og for din brochure om Omvendt Familiepleje, som jeg læste, efter jeg kom hjem fra RIFTs konference.

Hvor ser det bare godt ud!

Det er sådanne tilbud, der er brug for.

Så du mon den kronik, vi skrev om emnet?

Den var i Politiken d. 27. april 2021.

Du kan læse den her:

<https://politiken.dk/debat/kroniken/art8174971/Psykolog-l%C3%A6rer-og-sociolog-Der-er-noget-helt-galt-med-regeringens-syn-p%C3%A5-b%C3%B8rn>

Jeg er glad for at have jeres brochure, som jeg vil fortælle om ved passende lejligheder.

De bedste hilsner

Gitte

Gitte Haslebo

Cand. Psych., chefkonsulent og

forfatter

Haslebo & Partnere

Begoniavej 11

DK - Gentofte 2820

Telefon: 39 620505

Mobil: 27 218451

Hjemmeside: www.haslebo-partnere.dk

Associate til TAOS-Instituttet,

www.taosinstitute.net

Alle seks børn skal fjernes fra hjemmet, sagde kommunen

Børnene blev gennem et par år udsat for forskellige former for grove, voldelige afstraffelser. Det endte med, at faderen fik halvandet års fængsel, og moderen forlod sin voldelige mand.

”Seksårig dreng i livsfare: Fik strammet hundehalsbånd om halsen.”

Det var den dramatiske overskrift, da Ekstra Bladet i oktober 2016 beskrev, at seks børn havde levet i et voldshelvede med en far, der mishandlede dem.

Den 6-årige dreng fik vejrtrækningsproblemer og var i livsfare, da hans far lagde metalhundehalsbåndet om halsen på sin søn og strammede til med begge hænder. Efterfølgende tog han fat i armen på

sønnen på ni år og kastede ham ud over et trappegelænder, der knækkede.

Børnene var gennem et par år blevet udsat for forskellige former for grove, voldelige afstraffelser. I retten blev det takseret til halvandet års fængsel. Det førte - vel nærmest uundgåeligt - til, at moderen til de seks børn, forlod sin voldelige mand sammen med børnene.

De to drenge på seks og ni år blev undersøgt på Rigshospitalet, og efterfølgende blev der sået tvivl om moderens kompetencer som forælder.

"Alle mine børn var til en form for "afhøring", og en sagsbehandler undersøgte, hvordan børnene fungerede i skolen og børnehaven. Det endte med en rapport, der anbefalede, at nogle – og måske alle børnene – skulle fjernes fra hjemmet."

Det er moderen, Camilla Laustrop, der fortæller, at hun var igennem et psykisk hårdt, voldeligt forhold.

"Vi var sammen i næsten 15 år, men det udviklede sig i en voldelig retning. Han drak i perioder, og så blev han voldsom og utilregnelig. Det endte med, at han slog både mig og børnene."

Camilla var ikke i hjemmet, da voldsepisoden med den 6- og 9-årige fandt sted.

”Jeg var nede i Brugsen sammen med en veninde for at købe ind. Da jeg kom hjem, kunne jeg høre børnene skride, og jeg ringede til politiet, der straks efter anholdt ham.”

Grill og kærlighed

”Kommunen udspurgte også min ex-mand, der fortalte nogle usandheder om mig, og det har givetvis påvirket den kommunale rapport negativt,” mener Camilla Lausten, der også fortæller, at det var på dette tidspunkt, psykolog John Falkenberg kom ind i billedet. Han er en fortaler for Omvendt Familiepleje, der kort sagt kan beskrives som en "anbringelse" i eget hjem.

”Der tilknyttedes fagpersoner i det omfang, det er nødvendigt for at klare børnenes omsorg, pleje og udvikling. Det drejer sig bl.a. om at styrke de voksnes kompetencer til at være forældre,” fortæller John Falkenberg, der som udgangspunkt mener, at det er en dårlig idé at fjerne børn fra familien.

”John Falkenberg og hans medarbejdere har givet os en masse metoder til bl.a. at bruge de ressourcer, vi havde i forvejen på en anderledes og mere positiv måde. De er gode til at spørge ind, så man bliver opmærksom at gøre de gode ting meget mere. Det er måske ting, der er meget normale, lige når man bliver forældre,” siger Camilla Lausten.

Når Camilla siger ”vi”, skyldes det, at hun efter skilsmissen fra sin mand, er blevet gift igen. Den nye mand hedder Thomas Buur. De har nu været sammen i fem år, og de elsker hinanden – det lyser ud af dem.

”Vi mødtes til en skolegårdsfest, hvor der blev grillet. Camilla brændte sig på grillen og bandede. Jeg spurgte, hvor er din mand henne? Det burde da være noget, han klarede. ”Han er i spjældet”, sagde hun. Ja, det var den måde, jeg lærte hende at kende. Dagen efter sendte jeg hende en mail og spurgte, om der var noget, jeg kunne hjælpe med.”

Det er Thomas, der fortæller, og Camilla tilføjer:

”Min store dreng havde lige fået en seng, og han spurgte, om ham der Thomas ikke kunne hjælpe med at slæbe sengen ovenpå og samle den.”

Der er altid kærlighed til forældrene

Derefter begyndte Thomas og Camilla at snakke rigtig meget sammen, og det endte med, at de blev gift.

Nu har de sammen fået sønnen Logan. Han er en dejlig baby, der pludrende deltager i samtalen.

Parret er nu far og mor for en pige på 16 år og fem drenge på 17, 14, 12, 8 og 6 år. Dertil kommer Logan på fem

måneder, "selv om kommunen sagde, at jeg ikke måtte få flere børn."

Hvordan går det med din ex-mand?

"Jeg er blevet "tvunget" til at have et godt forhold til ham, fordi Sorø Kommune mener, at han skal have samvær med børnene, og det bliver jo kun godt, hvis jeg samarbejder."

Vil børnene også gerne være sammen med ham?

"Ja, det vil de. Den 12-årige har været bange for sin far, men han siger alligevel: Jeg elsker også min far. Alle børnene har et godt forhold til ham nu. Han er holdt op med at drikke, og han bor nu på en gård, hvor der er masser af dyr, og det er børnene glade for."

Og Thomas, der har to børn fra et tidligere forhold, tilføjer:

"Der er altid kærlighed til ens forældre uanset hvad."

I bor jo sammen. Hvordan er dit forhold til børnene?

”Det er perfekt. Jeg kan give et eksempel: Datteren kommer til mig og snakker om menstruationssmerter, og hun sms’er til mig og beder mig om at købe menstruationsbind. I vid udstrækning kommer de til mig, og ham på seks kalder mig ”far”, og den anden er selvfølgelig ”rigtige far”. Jeg synes, det er fedt, at han kalder mig ”far”. Jeg fortæller børnene, at jeg nok skal være for jer som en far, men jeg er ikke jeres rigtige far.”

Brudevalsen

Det er familieterapeut og socialrådgiver Sanne Nielsen, der sammen med John Falkenberg har koordineret indsatsen, som betød, at børnene ikke blev fjernet.

”Dengang mente alle fagligt involverede - herunder psykolograpporter – at alle børnene skulle fjernes fra hjemmet. Det blev de heldigvis ikke, for så ville de være blevet spredt for alle vinde. Der er ingen idé i at anbringe børn. Kun hvis de ikke bliver passet overhovedet.” siger Sanne Nielsen og fortæller, at hun havde og har et godt samarbejde med moderen.

I begyndelsen fik de fem største børn – den yngste var dengang kun tre år – hver en kontaktperson, som de mødte én gang om ugen. Derudover blev der i begyndelsen indsat familiebehandling tre gange om ugen.

”Nu er der familiebehandling en gang om ugen, og de tre ældste børn har frasagt sig kontaktpersonen,” siger Sanne Nielsen.

”I starten blev der lavet statusrapporter hver tredje måned, hvor John Falkenberg fulgte vores udvikling, der jo gerne skulle argumentere for, at børnene skulle blive hos os,” siger Thomas.

Midt i samtalen ringer Thomas' telefon insisterende. Ringetonen er Ed Sheeran – den britiske singer-songwriter – med nummeret Perfect.

"Den dansede vi brudevals til," siger Thomas og Camilla nærmest i kor og fortæller, at John Falkenberg og Sanne Nielsen som kontaktpersoner har været en stor støtte.

"De kender os og børnene godt og har altid gode ideer, hvis der er problemer, som skal løses."

Andreas tog til New York med sin psykolog

Skånselsløs mobning førte til, at Andreas nægtede at gå i skole og isolerede sig på sit værelse. Han fik hjælp til at finde en fornuftig rytme i dagligdagen... og nu vil han være læge!

Andreas blev mobbet skånselsløst i skolen – måske fordi han var bedre begavet end gennemsnittet. Han trivedes ikke og havde alvorlige depressioner. Det førte til, at han en dag nægtede at gå i skole. Han lukkede sig inde på sit værelse og tilbragte hovedparten af tiden i sengen. Det var en selvvalgt isolation, der varede i næsten to år.

”Det var nok i efteråret 2008, jeg forlod Vig Skole,” siger Andreas i dag, og han er bevidst om, at isolationen selvfølgelig var med til at forstærke depressionerne.

Det var først betydeligt senere, at Andreas’ far og mor fandt ud af, at han havde Aspergers.

Aspergers syndrom hører til gruppen af gennemgribende udviklingsforstyrrelser. Det er en forstyrrelse, der typisk viser sig i skolealderen, selvom tilbøjeligheden til at udvikle Aspergers er medfødt. Personer med Aspergers syndrom er normalt begavede, nogle endda højt begavede, selvom de kan have problemer med at udnytte begavelsen på grund af deres sociale handicap.

”Han har altid været selvlært, nysgerrig og anderledes. Som meget lille var han hurtig til at kende forskel på reklamerne og de store firmaers logoer, når han så fjernsyn. Han spillede Lykkehjulet på computeren, da han var omkring to-tre år, og han spurgte ind til konsonanter og vokaler. Gennem Lykkehjulet lærte han sig selv at læse, og da han begyndte i børnehaveklassen, kunne han læse fuldt ud,” fortæller Andreas’ mor, Bettina Dreier Andersen.

”Han er altid kommet nemt til det faglige i skolen, han var nok lidt af en kloge-Åge. Men på det sociale plan, havde han det svært. Han havde været en tynd dreng, men så blev han pludselig overvægtig. Han trøstespiste. Når han var ked af det, havde han kun en ven, og det var det skide køleskab. Problemerne blev værre og værre. Han blev mobbet meget i klassen, og pludselig ville han ikke i skole.”

”På et tidspunkt talte Andreas om at begå selvmord. Jeg tog ham med til lægen, som også var børnelæge. Men der var ikke megen hjælp at hente. Han slog det hen ved at sige, at ”teenagere gør så mange fjollede ting.” Jeg fik fat i en psykolog hos kommunen, der henviste til en Børne- og ungdomspsykiatrisk klinik. Der gik han hver tirsdag i halvandet år. I mellemtiden kom der en kommunal sagsbehandler indover. Hun hed Connie og kom på besøg og observerede, hvordan Andreas reagerede. Han ville ikke ud af sengen og ville kun være sammen med de nærmeste i

Bettina Andersen i butikken, hvor hun sælger kunst og kunsthåndværk.

familien. Han lukkede sig fuldstændig inde i sig selv. Samtidig blev jeg syg med hjerteproblemer, så alt var kaos. Jeg anede ikke, hvad jeg skulle gøre for min søn.”

Jeg er ikke en skolelærer

Bettina fortæller, at det er en del af Asperger-syndromet, at når Andreas fik opgaver i skolen, så løste han dem alle.

”Nu er han blevet bedre til at administrere, at hvis man lægger en regnebog foran ham, skal han ikke løse alle opgaverne.”

Bettina fortæller, at en del lærere desværre ikke er så gode til pædagogik og har svært ved at forstå, når et barn falder udenfor normalområdet.

”I skolen skulle de engang skrive en valgfri opgave på to sider. Andreas valgte at skrive om Titanic. Han opsøgte biblioteket og læste stort set alt om emnet og skrev derefter 10 sider om skibskatastrofen. Men i stedet for ros, fik han en skideballe. Han havde skrevet alt for mange sider, og hun gad ikke læse hans historie, for den var for lang.”

Andreas blev også sat til at hjælpe de lidt ”tungere” børn med deres lektier, og det var en medvirkende årsag til, at han ikke ville gå i skole:

”Jeg er ikke en skolelærer, men hun siger, at jeg *skal* hjælpe dem, fortalte han til mig.”

”Han har altid været anderledes. Han var f.eks. en af de første i klassen, der fik en mobiltelefon, og han kunne hjælpe lærerne og senere de andre elever med at indstille deres telefoner og downloade apps.”

Andreas har tre storesøstre – en er folkeskolelærer, og de to andre ”passer mennesker”, som Bettina formulerer det.

”Mine tre andre børn har klaret sig fint, og jeg har aldrig forstået, hvorfor Andreas reagerede, som han gjorde. Jeg har jo prøvet at opdrage ham på samme måde som pigerne. Jeg følte mig magtesløs,” siger Bettina, der gennem Connie – den kommunale sagsbehandler - fik fat i en psykolog, der hedder John Falkenberg, som hun – og kommunen - havde haft et godt samarbejde med i tidligere sager.

Han kan godt lide at rejse

”Vi arbejder jo med at finde ud af, hvad folk interesserer sig for og har lyst til. Derfor spurgte jeg moderen om, hvilke interesser drengen havde,” fortæller John Falkenberg.

"Han kan godt lide at rejse," svarede hun.

"Og så var jeg ved at dø af grin, for hvorfor isolerer en dreng sig på sit værelse, når han kan lide at rejse – at opleve? Så gik jeg ind på hans værelse og talte med ham."

"Du kan godt lide at rejse, siger din mor. Hvor kunne du tænke dig at rejse hen?"

"New York," svarede han.

"Skal vi så ikke gøre det, spurgte jeg, og så gloede han forundret på mig og sagde: Mener du det?"

"Det bekræftede jeg, men jeg stillede samtidig nogle betingelser. Vi aftalte at rejse til New York om tre måneder. Til gengæld skulle han begynde at gå i skole igen og begynde at træne, for han var jo blevet alt for tyk af at være isoleret på sit værelse, så han kunne virkelig ikke gå ret meget. Vi fik én til at træne ham, så han kunne komme i form. Han overholdt aftalerne, og vi tog til New York. Ved indreisen var der lidt problemer, for Andreas var jo mindreårig, så manden i paskontrollen spurgte, om vi var i familie. Ja, langt ude svarede jeg. Drengen hedder Andreas Andersen, og jeg hedder John Falkenberg Andersen."

"Vi er også lidt i familie med ham der H.C., sagde jeg i et forsøg på at være morsom."

"Vi havde en god tur, og efterfølgende kom han tilbage på skolen. Han havde selvfølgelig stadig sine udfordringer og fik lidt ekstra hjælp... Det er helt vildt at tænke på – jeg får næsten gåsehud. Tænk at et barn, der havde isoleret sig på sit værelse, nu er integreret i samfundet. Han fik hjælp til at finde en fornuftig rytme i dagligdagen. Han var – eller blev – motiveret og fik den oplevelse, at nogen troede på ham. Det er jo ikke mange, der oplever at rejse til New York med sin psykolog. Det er fedt at hjælpe folk, så de kan få et liv til at fungere.

Betalte kommunen udgifterne til rejsen?

"Nej, det gjorde jeg selv, men kommunen betalte selvfølgelig mit honorar."

Det er vel også en forretning for dig – skal der ikke penge i kassen?

”Det er noget med gynger og karruseller. Det hænder da også, at jeg hjælper med mad til en familie, når det kniber for dem sidst på måneden.”

Dramatisk ændring

”Jeg fik en kisteglad dreng hjem fra New York. Han havde lavet et kæmpe spring fra 0-7, hvis jeg skal sætte tal på. Turen til New York løftede Andreas. Det var en meget dramatisk ændring af hans liv. Han fortalte, at når han blev voksen, ville han flytte til New York, for der skal man ikke være noget andet, end det man er, sagde han. Det har måske også haft noget at gøre med, at han kunne gemme sig i mængden og starte på en frisk.”

Andreas fortæller i dag, at ”det var en stor omvæltning at komme ud og opleve noget – få nogle andre omgivelser... Der var så utrolig varmt derovre – vel nok omkring 28-29 grader, og vi boede på det der fine The New Yorker Hotel.”

Det er et hotel, der blev bygget i 1929 i den periode, der blev kaldt jazztiden. Hotellet ligger tæt på Madison Square Garden.

”Vi landede i New Jersey, og det er en travl by, opdagede jeg straks efter landingen på den hektiske måde, taxachaufføren talte på. Vi så meget forskelligt og var på masser af sightseeing... Det var i øvrigt tæt på, at vi ikke kom ind i landet, for jeg havde ikke medbragt en skriftlig tilladelse fra mine forældre, men så hjalp det jo at fortælle lidt om H.C. Andersen. Andersen er heldigvis en stor familie her i Danmark.”

Jeg vil være læge

”Efter New York-turen begyndte jeg i en ny skole, men det gik jo heller ikke rigtigt. Jeg var der vel tre år. Så fandt de en ny skole til mig, og jeg fik at vide, at det var sidste chance,” fortæller Andreas.

John Falkenberg hjalp med at få Andreas flyttet til Den Mobile Skole, som var en behandlingsinstitution for børn, der måtte opgive skolegang på andre skoler.

"Det var på mange måder en god skole for utilpassede børn, og Andreas fik ovenikøbet en god kammerat. Som 18-årig var han færdig med at gå på skolen, og dermed slap "systemet" ham desværre," fortæller Andreas' mor, Bettina Dreier Andersen, der har boet sammen med Andreas' far i 30 år.

Faderen blev alvorligt syg af kræft i stadie 4, men han er heldigvis helbredt nu. Sygdomsforløbet gjorde imidlertid, at Andreas blev interesseret i, hvordan hans far blev behandlet: Hvilken medicin han fik, kemoterapien etc. Det var medvirkende til det valg af livsbane, han senere traf.

"Andreas søgte arbejde, men han fik mange afvisninger. Så kom Corona, og det lykkedes ham at få arbejde som poder, og det har han stadigvæk, mens vi snakker sammen. Det hænder i øvrigt, at han i sit arbejde som poder møder ubehagelige mennesker, men nu kan han sige fra. Det har han aldrig kunnet tidligere," fortæller Bettina.

Hvordan går det så med det sociale i dag, Andreas?

"Meget, meget bedre. Arbejdet har især givet mig noget ekstra. Nu har jeg ferie lige for tiden, men det er heldigvis kun en uge. Jeg vil gerne på arbejde og snakke med mine kolleger og møde andre mennesker."

Hvad med fremtiden?

"Mit ønske er at læse medicin på Århus Universitet. Jeg har søgt ind, så jeg krydser fingre og håber, at jeg kommer ind."

”De blev ved og ved - de gav aldrig op”

Socialrådgivere, psykologer og andre eksperter fra kommunen, prøvede at hjælpe Kristina. Hun gjorde alt for at skubbe dem væk, men så skete der noget...

Sundhedsstyrelsen skønner, at cirka 122.000 børn vokser op i en familie, hvor en eller flere har et alkoholproblem. Det medfører blandt andet, at børnene har langt højere risiko for at blive indlagt på en psykiatrisk afdeling. Alkoholproblemer rammer nærmest som en selvfølge i særlig grad børnene, der jo er afhængige af, at deres forældre kan passe på dem.

Så det var måske ikke så underligt, at Kristina Kristiansen som 15-årig blev indlagt på psykiatrisk hospital i Esbjerg.

Hun havde sammen med sin mor, der har en borderline-diagnose, flere gange gemt sig nede i kælderen, når hendes far blev aggressiv og gik amok i fuldemandsvrede.

”Jeg havde mange problemer fra min barndom, som jeg ikke kunne finde ud af at håndtere, og der havde været socialrådgivere, psykologer og andre eksperter fra kommunen, som prøvede at hjælpe mig, men jeg prøvede konstant at skubbe dem væk. Jeg gjorde nærmest alt for, at de ikke skulle kunne lide mig.”

Da Kristina havde været indlagt nogle måneder på psykiatrisk hospital, fandt kommunen ud af forsøge, om Omvendt Familiepleje (OF) kunne være en mulighed, da alt andet havde spillet fallit.

”Jeg havde nok været på hospitalet nogle måneder, da OF kom ind i billedet. Jeg er måske en af de ældste, de har haft med at gøre – ellers har det nok mest været familier med mindre børn... Det begyndte med et introduktionsmøde, hvor både John Falkenberg og Heidi Baltersen var med. Da jeg så bagefter mødte Heidi, ville jeg slå hende. Jeg ville gøre alt for at skræmme dem væk, men de var ikke så nemme at slå af banen. De første måneder forsøgte jeg på alle mulige måder at blokere for dem – blandt andet ved at svigte indgåede aftaler. På et tidspunkt stak jeg ovenikøbet af fra psykiatrien, fordi jeg ikke ville mødes med Heidi. Jeg var ond og respektløs overfor dem. MEN DE BLEV VED... Jeg vidste, at på et tidspunkt, ville de give op, for sådan havde det været med de andre behandlere. MEN DE GAV ALDRIG OP,” fortæller Kristina og gentager: ”DE GAV ALDRIG OP,” og fortæller, at også Birthe Egelund fra OF gjorde en markant forskel i forløbet.

”Ja, de gav ikke op, selv om jeg gemte mig i timevis. Det fandt jeg efterhånden ud af.”

Kristina gemte sig engang på Fanø, hvor OF fandt frem til adressen. De tog færgen over og bankede på, og Heidi sagde:

“Hej Kristina. Det var godt, jeg fandt dig. Du har sikkert glemt vores aftale, for det kan man jo godt en gang imellem, men nu jeg er her, kan vi lige følges retur til Esbjerg igen”

Det var vel en af grundene til, *at du fik tillid til dem?*

”Ja, de viste gang på gang, at de ville være der for mig uanset hvad, jeg gjorde. De var anerkendende og talte aldrig dårligt om de ting, jeg havde gjort. De stillede i stedet nogle spørgsmål, der gjorde, at jeg selv fandt ud af, hvad jeg gjorde forkert.”

”Da OF kom ind i mit liv, havde jeg ikke længere behov for det psykiatriske system. De kom hver dag, hvis jeg havde behov for det... Det, jeg også godt kunne li’, var, at de åbnede deres eget hjem – i hvert fald for mig. Jeg har mødt Heidi, hendes mand og børnene i *deres* hjem.”

Druk og selvmordsforsøg

Hvor var Kirstinas forældre i dette forløb? Kristinas mor, Karina, svarer på spørgsmålet:

”Vi var på sidelinjen, men jeg husker det ikke så godt. Jeg har haft en blodprop.”

”I fik også hjælp af OF til jeres personlige problemer og til håndtering af mig... Vel nok 60-70 procent af de problemer, jeg havde, skyldes mine forældre,” siger Kristina, og hendes mor tilføjer:

”Jeg lider af borderline, så jeg har nogle ting, jeg kæmper med. Det virkede godt, at OF kom ind. Kristina var helt umulig på det tidspunkt og stak af flere gange,” siger Karina, der også mindes, at OF en gang om måneden samlede alle til familierådslagning, hvor familien spiste og snakkede sammen.

På Psykiatrifondens hjemmeside kan man læse, at har man borderline, er forholdet til andre ofte præget af kaos. Selvmordsadfærd og afsluttede selvmord er meget almindelige hos personer med borderline personlighedsforstyrrelse. Forskning har vist, at omkring 70 procent af personer med borderline vil have mindst et selvmordsforsøg i deres levetid.

”Min mor har flere gange truet med at slå sig selv ihjel, og jeg var hele tiden bange for at sige noget, der ville gøre hende ked af det. Engang, da jeg ikke havde hørt fra hende nogle dage, ringede jeg til Heidi

og sagde, at jeg var bange for, at min mor havde gjort noget galt. Heidi kom så hurtigt hun kunne, og vi kørte hjem til min mor. Jeg havde en nøgle og låste mig selv ind. Min mor lå lige indenfor døren og var ikke ved bevidsthed. Vi ringede efter en ambulance, og hun overlevede heldigvis.”

”Hvis OF ikke var kommet ind i vores familie, så var det gået helt galt, og det drejer sig ikke kun om, at de afværgede mit selvmord. De har hjulpet på mange fronter,” tilføjer Karina og fortæller, at første gang hun forsøgte at begå selvmord var på en ferie i Frankrig.

”Dengang boede jeg sammen med min mand, John. Jeg havde fået ind i hovedet, at han ville forlade mig, når vi kom hjem. Det var sikkert nogle tanker, der havde forbindelse med min borderline-diagnose.”

Men I bor ikke sammen længere?

”Nej, nej, nej. Han drak helt vildt, og han var utilregnelig. Det var frygteligt.”

Hvordan er jeres forhold så i dag - taler I sammen?

”Ja, vi er rigtig gode venner, og han drikker ikke så meget mere. OF har også hjulpet *ham*,” siger Karina. Hun er førtidspensionist og får medicin for sin borderline, så hun har det fint i dag.

Alle er glade for Dua

"Min far havde et stort alkoholmisbrug. Det var voldsomt og helt ude i hampen. Han kunne være utilregnelig og meget ondskabsfuld, når han havde drukket. Ham hjalp OF også. De besøgte ham hver uge og var nærmest på vores familie 24-7, og indimellem overnattede de på en sofa," fortæller Kristina, der ikke turde fortælle sin far, at hun havde fået en kæreste, der hedder Abdi. Han har somaliske rødder, men er født i Danmark.

"Jeg holdt det hemmeligt for min far i lang tid, for min far har haft mange fordomme om udlændinge. Da han fandt ud af, at jeg kom sammen med Abdi, ville han ikke snakke med mig, og han kom igen ud i et misbrug, og han sendte grimme SMS'er til mig."

Men han har skåret ned på sit forbrug?

"Ja, han drikker lidt en gang imellem, men der er ikke noget med, at han bliver ondskabsfuld, og han er klar over, at han ikke skal kontakte os, når han har drukket," siger Kristina, der er 20 år nu.

"Jeg havde kontakt med OF, indtil jeg blev 18 år. Derefter måtte jeg ikke have dem længere, selvom jeg ønskede, at aftalen blev forlænget."

"Det var godt, de kom ind i vores familie, ellers var det gået helt galt, så havde du nok ikke siddet her i dag med en lille én," siger Karina.

Kristina og Abdi er blevet forældre til en smuk, nougatbrun, lille baby, der hedder Dua. Hun er i skrivende stund godt 4 måneder gammel.

Hvordan har du det i dag fysisk og psykisk?

"Jeg har det vældig fint, og jeg kan godt, når jeg ser tilbage, undre mig over, hvordan jeg har opført mig. Jeg kan ikke genkende det i mig selv."

Du er jo stadig meget ung. Talte du med Abdi om at få en abort?

"Nej, det var slet ikke på tale."

"Gudskelov for det, og hun gør det så godt som mor" siger
Karina, og Kristina tilføjer:
"Alle er glade for Dua."

Der skal sluges mange kameler

Dorte og Søren var kørt helt ned. Det var ikke sjovt at leve, og de havde ikke lyst til at komme hjem fra arbejde, men så skete der en kolossal omvæltning.

"Først når du erstatter negative tanker med positive, vil du begynde at få positive resultater."

Det *kunne* være et citat fra en Ga-Jol pakke eller sagt af en livsstilcoach. Men det er jo almindelig sund fornuft, at en positiv indstilling er med til at skabe øget livskvalitet hos både dig selv, og dem du omgås.

Det er dog ikke så nemt i praksis. Vores hjerner fungerer nemlig genetisk sådan, at vi konstant er på vagt over for trusler, for det var vi nødt til for at sikre vores overlevelse i urtiden.

Nøgleordet er KAMEL!

Det er det i hvert fald for Dorte og Søren Knudsen.

De har været kærester i ni år, men fik først papir på hinanden for halvandet år siden.

Dorte bragte to drenge med sig fra et tidligere forhold, og det udsatte deres partnerskab for alvorlige prøvelser, og som Dorte siger, "så måtte der sluges mange kameler undervejs."

"Jeg var tidligere kæreste med en mand, der var på kontanthjælp. Han sad passivt derhjemme, og jeg skulle købe ind, lave mad, gøre rent og selvfølgelig passe mit arbejde. Hvis drengene var syge, måtte jeg tage fri fra arbejde for at passe dem. Desuden havde han et voldsomt temperament, som han ikke kunne styre. Han råbte og skreg og smed med ting. Det kunne jeg ikke holde ud og finde mig i, så jeg måtte ud af det forhold - også for børnenes skyld. De var selvfølgelig stærkt præget af de mange, voldsomme konflikter."

Nissen flytter med

Dorte og Søren bor på en nedlagt landejendom et stykke udenfor Varde. Ejendommen er smukt istandsat og vedligeholdt. Ikke mindst imponerer et stort stengærde ud til vejen. Det vidner om, at Søren har skruet hænderne rigtigt på.

Han har haft gården i 12 år, og for 9 år siden flyttede Dorte ind sammen med sine to drenge, Viktor og Thomas, der i dag er henholdsvis 10 og 12 år.

"Vi mødtes på nettet over en datingside, hvor vi skrev sammen i tre måneder. Så mødtes vi, det klikkede straks mellem os, og så har vi været sammen siden," fortæller Dorte.

Det er en kendt sag, at "nissen flytter med," så de problemer, der i forvejen var med børnene, fulgte med og blev værre og værre.

"De var udadreagerende, og den ældste, Thomas, gemte sig simpelthen, når der var konflikter. Det eskalerede voldsomt, og jeg bad gentagne gange kommunen om hjælp," fortæller Dorte.

For ungkarlen Søren var det en stor omvæltning. Han elskede Dorte, men der fulgte jo to drenge med i forholdet.

"Jeg holdt af drengene, som var det mine egne, men det var alligevel svært. Thomas havde måske ikke fået den kærlighed, som alle børn skal have. Livsglæde, lykkefølelse og trivsel kommer ikke af sig selv. Vi bærer jo alle rundt på en usynlig "rygsæk", som er fyldt med de glæder og sorger, vi er kommet ud for," siger Søren.

Dorte Knudsen er glad i dag, for det går rigtig godt i den lille familie.

Dorte og Søren fik først papir på hinanden for halvandet år siden.

Det var ikke sjovt at leve

På et tidspunkt lavede skolen en indberetning om børnenes mangel på trivsel, og det satte det kommunale maskineri i gang. Det indebar, at Dorte og Søren blev præsenteret for et væld af forskellige konsulenter, og det bedrede bestemt ikke på situationen.

”Vi blev kørt psykisk ned af konsulenterne, for vi gjorde det, de bad os om. De sagde for eksempel, at Søren skulle være neutral og holde sig udenfor alting. Han blev nærmest en gæst i sit eget hjem. Og de kom med et skema, som vi skulle følge slavisk, og når vi sagde, at det var alt for stift, fik vi at vide, at vi ikke var samarbejdsvillige. Det gik fra værre til slemt og fungerede simpelthen ikke,” fortæller Dorte.

Og Søren tilføjer:

”Jeg var kørt helt ned på et tidspunkt og var tæt på at smide håndklædet i ringen. Jeg var deprimeret – det var ikke sjovt at leve – og jeg havde ikke lyst til at komme hjem fra arbejde... På et tidspunkt anmeldte en af konsulenterne mig ovenikøbet for vold mod børnene. Det skete efter en afhøring af drengene, og jeg måtte forlade mit hjem 2-3 uger, ellers var jeg blevet sat i fængsel. Det viste sig at være børnenes biologiske far, der havde givet dem en hårdhændet behandling.”

Undervejs var Dorte og Søren på et kursus arrangeret af Varde Kommune: ”De utrolige år”.

”Det var et rigtig godt kursus, hvor vi blandt andet lærte noget om at genskabe positive relationer til børnene, hvordan man satte grænser og løste konflikter. Jeg tror, jeg under kurset fik sagt, at konsulenterne burde deltage, for de brugte nogle helt andre principper,” siger Søren.

Dengang var det på tale at fjerne børnene fra hjemmet, men det endte med, at kommunen foreslog noget, der hed Omvendt Familiepleje.

”Vi vidste ikke, hvad det var, eller hvad vi gik ind til, men det kunne da ikke blive værre, end det var,” siger Dorte.

Bøtten er vendt

Omvendt Familiepleje med psykolog John Falkenberg som leder var måske det sidste skud i bøssen, inden børnene blev fjernet.

Men på bare halvandet år blev der vendt op og ned på mange ting. Det hele blev nærmest omvendt, fortæller Dorte:

”Dengang, når jeg fik fri fra arbejde, glædede jeg mig ikke til at komme hjem. Det gør jeg nu!”

Og Søren er om muligt endnu mere begejstret:

”Det er det mest fantastiske, jeg har oplevet. Det er ikke overdrevent at sige, at Omvendt Familiepleje reddede os. Lige fra starten kunne jeg tydeligt mærke, at det var den vej, vi skulle gå. Det har været

*Billedet fortæller, at
bøtten er vendt. Nu er
der glæde i familien.*

hårdt, men det endte med kæmpe succes. Nu er det en glæde at komme fra arbejde og hjem til Dorte og børnene.”

I starten var Bettina eller Heidi fra John Falkenbergs team i hjemmet hver dag kl. 6 om morgenen. De blev, indtil børnene var sendt i skole og kom igen, når børnene var hjemme igen om eftermiddagen. De blev, indtil børnene var puttet i seng.

Hvordan var det at have vildtfremmede i sit hjem?

”I starten var det lidt underligt, men de var - og er - gode til at hjælpe, så man bedre reflekterer over sine egne tanker. De lytter meget og ser, hvordan vores familie fungerer. Der er ikke blevet presset noget ned over hovedet på os. De har blandt andet hjulpet os med nogle faste rutiner med indbygget valgfrihed for børnene.”

Hvordan reagerede børnene?

”Thomas, den ældste, var omkring 10 år dengang konsulenterne var her, og han spurgte: Hvorfor er de her? Hvis de spurgte

ham om noget, kunne han svare med et skældsord, og så lod de ham være. Han havde svært ved at åbne op, mens den yngste, Viktor, nærmest tog imod alle... Nu har det ændret sig. Når Bettina eller Heidi kommer, så flyver Thomas nærmest ud og modtager dem. Der er altid noget, han gerne vil vise dem. De har fået vendt bøtten fuldstændig.”

Så kom kamelen på banen

Har I et bud på, hvad der er sket undervejs?

”Vi lærte at ignorere den negative opførsel og ventede med at reagere, til der kom en positiv oplevelse. Det havde stor virkning på Thomas, at han fik positiv respons: ”Det er dejligt at se, Thomas!” Og han begyndte at blomstre op.”

Og det er her, kamelen kommer ind i billedet?

”Ja, vi har lært, at man indimellem må sluge nogle kameler. Tidligere i det her forløb har vi oplevet negative episoder, hvor vi tidligere ville have reageret vanemæssigt. Nu siger vi ordet ”KAMEL”, og det betyder ”tæl lige til ti.” Det gælder om at bryde gamle vaner, så når der er optræk til noget negativt, ser vi på hinanden og siger ”KAMEL”. Tidligere kunne Thomas blive meget rasende, så gik han ovenpå og smækkede hårdt med døren. Vi så på hinanden og sagde ”KAMEL”, og Thomas fik ikke den negative opmærksomhed fra os.”

Hvordan er det så i dag?

"Før i tiden, når Thomas blev mødt af et krav, så smed han sig på gulvet og skabte sig. Det blev en konflikt, som vi forsøgte at stoppe: "HOLD NU OP MED DET DER!" Nu er det yderst sjældent, vi ser raserianfald. Det har også hjulpet, at vi havde nogle mål med drengene, og de fik en belønning, når de havde nået målene. De kom selv med bud på, hvad belønningen skulle være. Det kunne f.eks. være, de valgte at få et akvarium med farvestrålende fisk."

Slutfasen

I virker meget reflekterede. Kunne I ikke selv have gennemført de ændringer, der skulle til?

"Der var ingen energi i depoterne. Dertil kom en ex-kæreste, der nærmest konstant svinede mig til med modbydelige sms'er," siger Dorte, og Søren tilføjer:

"Omvendt Familiepleje gav os nogle redskaber, vi kunne bruge. Det var en kæmpe øjenåbner."

Hvordan reagerede Søren på pludselig at komme ind i så voldsomt et konfliktfelt?

"I starten af vores forhold blev jeg truet meget at min ex-kæreste, som var meget jaloux. Der var Søren konsekvent og sagde: Det finder vi os ikke i."

Nu er forholdet til ex-kæresten kraftigt forbedret. Det skyldes blandt andet, at der gennem Omvendt Familiepleje blev arrangeret fællesspisning og hygge, hvor børnene, ex-manden og Søren og Dorte også deltog.

"Drengene skulle se, at vi godt kan fungere sammen, for de har oplevet voldsomme episoder. Vi har forklaret dem, at det ikke er deres skyld. Det er os, de voksne, der har fejlet. Vi har sagt undskyld til dem, og vi har nu fokus på det positive. Vi er kommet fra et punkt, hvor vi ikke kunne udstå at være i stue med min ex-kæreste til at kunne se hinanden i øjnene. Vi skal kunne tale sammen, for vi har jo børnene sammen altid. Nu har min ex-kæreste drengene hver anden weekend, og det fungerer godt."

Søren tilføjer:

"Det lyder måske underligt, men det er blevet rart at arbejde sammen med Dortes ex-kæreste. Jeg nyder det nu, og det påvirker også drengene positivt. De kan se, at vi kan samarbejde."

I har jo en datter på fem år sammen. Hvordan har hun reageret på, at I får besøg af John, Bettina eller Heidi?

"Vi har forklaret hende, at det er nogen, der kommer for at hjælpe os. Jeg tror bare, hun er vant til, at der kommer besøg, og vi bruger samme positive metoder, som overfor drengene."

Nu da alt åbenbart fungerer godt, er der så grund til, at I stadig får besøg af John Falkenberg og hans team?

"Vi er i slutfasen, hvor det er vigtigt at få implementeret de positive metoder, så vi får dem helt ind under huden. Nu får vi kun besøg hver fjortende dag. Derudover er der et statusmøde hvert kvartal."

”Det bedste jeg nogensinde har været ude for”

Det er let at knække menneskers selvværd.

Hvilket menneske kan klare at blive skældt ud og følt sig uretfærdigt behandlet igennem flere år?

Lotte Pedersen kom ud af den negative spiral gennem mødet med Omvendt Familiepleje.

”Du er ikke syg, du er hypokonder. Du er doven. Du er dum. Tag dig sammen for pokker. Det er helt forkert, det du gør”

Lotte Pedersen er i lang tid blevet skældt ud og kritiseret voldsomt blandt andet af kommunale konsulenter og sagsbehandlere.

Nogle af de negative udsagn er muligvis ikke blevet udtalt. Det er måske tanker og ikke fakta, for det er en kendt sag, at negative kommentarer bliver selvforstærkende og fylder mere end positive tanker.

Alligevel sidder hun her ved bordet og er nærmest lykkelig. Hun har taget ja-hatten på, og æren for den tilstand giver hun til Omvendt Familiepleje (OF), der betød en positiv omvæltning for hende og hendes familie.

”Der er så mange, der har trådt på mig og svinet mig til. Jeg har været vant til at blive skældt ud hver eneste gang, jeg gjorde noget forkert. Da OF kom ind i min familie, skældte de ikke ud. De tog udgangspunkt i det positive, de kunne se i mig. De var konstruktive og

kom med gode råd, der tog udgangspunkt i mig som person. Desuden satte de sig ind i, hvordan det var at være mig, ligesom de satte sig ind i, hvad jeg fejlede. Det har været med til at give mig mere overskud. Jeg har ikke så meget stress som tidligere. Jeg er også blevet mere impulsiv og er blevet bedre til at tage initiativer.”

Lotte Pedersen bor sammen med sin mand, Allan, og deres søn Kian på 13 år i et parcelhus i Agerbæk i Sydvestjylland – en lille by med 1.299 indbyggere.

Allan og Lotte har været kærester i 15-16 år og blev gift for 12½ år siden, så de har lige fejret kobberbryllup.

Igennem årene har sygdomme fyldt alt, alt for meget i Lottes liv. Hun lider af fibromyalgi, som er en kronisk smertesygdom. De typiske kendetegn er muskel- og ledsmerter – ofte ledsaget af overvældende træthed. Symptomerne veksler fra dag til dag, så det er ikke til at forudsige de gode dage, der også er indimellem. Sygdommen blev for 20-25 år siden kaldt, ”sygdommen der ikke tages alvorligt.”

”Sådan er der stadig mange, der har det. De siger, at vi er hypokondere og psykisk syge,” siger Lotte.

Hun har arbejdet i butik, på fabrik og været tjener, inden hun gik ned med sygdom. I dag er hun 42 år og førtidspensionist.

"Ja, desværre. Jeg savner at komme ud og arbejde, men det er svært, for jeg kan ikke forudsige, at der er dage, hvor jeg simpelthen ikke kan arbejde grundet smerter."

Det var formentlig sygdomsforløbet, der gjorde, at en sagsbehandler i Varde Kommune på et tidspunkt mente, at hun ikke kunne magte forældreopgaven, så man truede med at fjerne Kian.

"Men så kom mine forældre på banen og slog i bordet overfor kommunen. De sagde, at jeg havde været en god mor og klaret opgaven godt."

Styrketræning og vinterbadning

Udover fibromylagi har Lotte også diagnosen ADD, som kaldes "den stille ADHD". Mange mennesker med ADD kæmper med negativ selvfølelse og lavt selvværd. De er som regel mere stille og rolige i deres fremtræden, end mennesker med ADHD, der indebærer hyperaktivitet og impulsivitet.

"Kian har diagnosen ADHD. Jeg mangler altså H'et. Han er – modsat mig - hyperaktiv, og vi kommer let op at skændes. Heldigvis kan min mand dæmpe det lidt, når han er her," siger Lotte, der om føje tid formentlig skifter efternavn.

Har du været hos numerolog?

"Nej, nej. Jeg kommer til at hedde Lotte Lyhne Ebsen, for sådan har det altid været i min familie: Man tager mandens efternavn.

Hvordan kom du i kontakt med Omvendt Familiepleje?

"Jeg har haft så mange forskellige rådgivere, der ikke har kunnet forstå, hvad jeg fejler, og de har skældt mig ud. Så en dag kom en sagsbehandler fra Varde Kommune og foreslog noget, hun kaldte Omvendt Familiepleje. Jeg anede ikke, hvad det var, men det kunne da ikke være værre end det, jeg allerede havde prøvet. Da de kom ind ad døren, sagde jeg: I kan godt stoppe det der, for jeg stoler ikke på jer... og så viste det sig, at de var vældig søde og rare. Det er det bedste, jeg nogensinde har været ude for. Jeg ville ønske, jeg havde kendt til dem tidligere, for så havde jeg selv ringet og bedt om hjælp."

Hvem havde I besøg af?

"Heidi Baltersen var med til møderne, men ellers var det primært Fuad Ali og Leyla Christiansen, der kom her i familien. Fuad var rigtig god til Kian, selv om han havde det lidt svært med ham i starten. Kian ville ikke sige noget – måske for at beskytte mig. Jeg har jo været syg hele hans liv. Han så også dengang, jeg for 4-5 år siden fik en blodprop."

Det har givetvis været en voldsom oplevelse for Kian, da hans mor fik blodproppen og i ambulance blev ført til Grindsted Sygehus. Blodproppen bevirkede, at Lotte blev lam i den ene side. Og når man, som Lotte, fik talebesvær, er det tegn på, at venstre side af hjernen er ramt, fordi området for vores modersmål sidder i venstre side af hjernen.

Det var hårdt at sidde nærmest stum i en kørestol 2-3 måneder, og det var frustrerende, at hun godt kunne tænke noget, men ikke formåede at formulere det – heller ikke skriftligt.

Du klarer det så godt

"Kian har været igennem meget med mig. Jeg har været indlagt flere gange, og han har set, når jeg har haft anfald – epilepsilignende anfald, hvor jeg nærmest blev revet i tusinde stykker. Jeg troede, jeg skulle dø, første gang jeg oplevede det. Nu er det heldigvis nogle år siden, jeg har oplevet det. Jeg dyrker styrketræning hver dag og er også begyndt at vinterbade. Det har virket, så jeg ikke er så syg som tidligere."

Hvordan går det med Kian?

"Han er begyndt at snakke mere om, hvordan han har det, og hvad der eventuelt er galt."

Hvordan klarer han sig i skolen?

"Han går på en specialskole... Jeg har altid vidst, at han havde nogle udfordringer. Han er meget følsom, ligesom jeg er. Det indebærer, at han helst ikke vil gå til spejder uden mig, og det har været svært at finde en spejdertrup, hvor både mor og søn var velkomne, men nu har vi fundet et sted, hvor jeg godt må være med.... Og så tager vi sammen på sheltertur – det elsker vi – og vi går lange ture, hvor vi snakker godt sammen. Og jeg giver ham ros, når jeg kan... Vi snakker også om at lave et shelter og en bålplads ude i haven."

Er din mand også vild med at overnatte i det fri?

"Nej, ham kan vi ikke få med. Jeg har været soldat, siger han."

Hvor lang tid er Omvendt Familiepleje kommet her i hjemmet?

"Igennem 3-4 år kom de to gange om ugen og nogle weekender, hvor min mand også var med. Han arbejder i et murersjak på Sjælland, så han er kun hjemme i weekenderne. I dag er det jo fredag, og det betyder, at min mand har fri fra arbejde og skal hente Kian i skolen i Varde, for jeg synes, det er vigtigt, at de får lidt far-søn tid sammen. Min mand har arbejdet på Sjælland i mange år – også før vi blev kærestes. Det giver jo lidt ekstra i lønningsposen at arbejde derovre."

Kommer Omvendt Familiepleje stadig hos jer?

”Nej, det stoppede for et halvt års tid siden, og det var dem selv, der sagde fra. Nu klarer du det så godt, at vi ikke behøver at være her længere, sagde de. Er I sikre på, at jeg kan klare det, spurgte jeg. Det kan du i hvert fald, svarede de. Det har gjort, at jeg er begyndt at tro mere på mig selv. Jeg skal jo også lære at stå på egne ben. Vi bruger i øvrigt stadigvæk de positive metoder, vi lærte af dem. ”

Se næste side:

Katten i huset hedder Munin. Den er opkaldt efter en ravn i nordisk mytologi.

Odin havde to ravne, Hugin og Munin, som om morgenen fløj ud i verden. Hver aften kom de tilbage – satte sig på Odins skuldre og fortalte ham, hvad der var sket i den nordiske verden – både gudernes og menneskenes.

Drømmen om at *gå* gennem McDrive

Omvendt Familiepleje er kort fortalt en "anbringelse" i eget hjem. Det er ofte det sidste halmstrå i en sårbar familie, inden et eller flere børn bliver fjernet fra hjemmet og anbragt hos en plejefamilie eller på en institution.

Omvendt Familiepleje er én lang succeshistorie, for det lykkes gang på gang at forhindre børn i at blive fjernet fra hjemmet ved at fokusere på selv små ressourcer i en kriseramt familie.

Men der må vel være tilfælde, hvor det ikke lykkes?

”Ja, et barn skal have kærlighed og omsorg. Hvis forældrene ikke evner det og ikke vil eller kan modtage vores hjælp, så er der ikke så meget at stille op.”

Er det noget, I ofte er ude for?

”Nej, det er heldigvis sjældent, men der var et tilfælde i går, hvor jeg blev nødt til at kontakte Den Sociale Bagvagt,” fortæller familiebehandler Heidi Baltersen, der har arbejdet med Omvendt Familiepleje i mange år.

Den Sociale Bagvagt tager sig af opgaver, der kræver akut handling i forhold til børn og unge under 18 år uden for alle kommuners normale åbningstid.

I dette tilfælde drejede det sig om en mor, der fuldstændig afviste sit barn.

”Drengen på 8 år skal anbringes hos en akut-plejefamilie, for hans mor gider ham ikke... Det er selvfølgelig vigtigt at give sig god tid og høre på drengen. Vi sidder oppe på hans værelse, og han fortæller, at han ikke er glad for at skulle sove et fremmed sted – han vil helst ikke væk fra

*Et billede, der hænger i Heidis hjem,
fortæller om målet: at skabe en lykkelig familie.*

sin mor. Jeg fortæller, at jeg engang har prøvet noget helt andet. Jeg besøgte nogle fremmede mennesker, og det var så hyggeligt, at jeg spurgte, om jeg godt måtte sove der, og de sagde ja.”

”Gjorde de?” spørger drengen.

”Hvad kan du godt tænke dig på vejen derud, hvor du skal sove?”

”McDonald’s,” svarer han

”Vi kører afsted. En kollega og Den Sociale Bagvagt, kører efter os... Han er en herlig knægt og har medbragt sin skyder. Så siger han pludselig: Jeg kunne godt tænke mig at gå gennem McDrive. Kan man det?”

"Selvfølgelig. Vi kan lige, hvad vi vil."

"Så skal jeg ha' min skyder med."

"Min kollega bliver hos drengen, mens jeg går ind hos McDonald's og præsenterer mig og tilføjer, at vi også er sådan nogen, der opfylder børns ønsker. Den er de straks med på, og de spiller gerne med. Drengen er helt vild, det kører i hele kroppen på ham."

"Er du klar," spørger han.

"Ja, jeg har drømt om at gå gennem McDrive med dig, siger jeg og vi går til bestillingslugen, hvor han beder om 3 Chili Cheese Tops."

"De kan ikke se, at du har en skyder."

"Nej", siger han begejstret og hopper op og ned og hans krop sitrer og stråler af glæde."

"Ved næste luge, hvor vi skal hente maden, spiller manden inde bag lugen overrasket: Har I ikke nogen bil med? Og drengen nærmest flækker af grin: Nej, det har vi ikke... Drengen er så herlig, at jeg har lyst til at tage ham med hjem."

"Har du også en skyder med," spørger manden bag lugen.

"Jamen, den er ikke farlig. Der er ingen patroner i," svarer drengen.

Manden bag lugen taler i sin mikrofon: "Jeg gør lige opmærksom på, at den næste kunde har en stor skyder med."

"Det er vildt, det her. Vi står midt i en alvorlig akut-anbringelse, og vi er hos McDonald's og oplever en dreng, der hopper af glæde og begejstring."

Bobler

Nogle af os bruger ordet champagne som et tegn – en intern kode, der sætter stemningen i vejret. Ordet signalerer livsglæde, oplevelser, overskud, fest og lykkefølelse for alle pengene.

Hvis der skal findes et synonym for Heidi Baltersen, må det blive ordet champagne, for det korresponderer perfekt med hendes glade, boblende, optimistiske sind. Og så giver champagne som bekendt et særligt pift, der ikke kan sammenlignes med noget andet.

Drengen, der gik gennem McDrive med Heidi, oplevede det særlige pift, ligesom utallige kriseramte familier givetvis har oplevet det.

Men er det noget, man kan lære – champagnemetoden. Hvor er du uddannet henne?

”Man kan sige, at jeg er uddannet hos John,” siger hun og kan derudover fremvise en lang række kursusbeviser. Hun har sit eget enkeltmandsfirma som familiebehandler og har i mange år arbejdet sammen med John Falkenberg, der i 35 år har arbejdet med konceptet Omvendt Familiepleje.

”Jeg har altid har søgt efter at lande et sted, hvor jeg er lykkelig. Hvis jeg i mit arbejdsliv har været ked af at stå op og gå på arbejde, så skiftede jeg,” fortæller Heidi, der for tiden har kontakt med op imod 30 familier på Fyn og i Jylland, ligesom hun har kontakten til familiebehandlerne.

”Derudover er der én, der tager sig af Sjælland. Men John er inde overalt.”

Er du en slags souschef eller næstkommanderende?

”Nej, absolut ikke. Jeg hader titler. Jeg er bare én, som har fundet ud af, hvordan Johns system fungerer. Jeg kan godt lide at arbejde ud fra de metoder og give det videre til andre. Jeg har altid elsket at have mange bolde i luften, og det er jeg faktisk god til, ligesom jeg er god til at snakke med sagsbehandlere i kommunen. Jeg beundrer dem for det arbejde, de udfører. De sidder jo med et kæmpe ansvar for alle de mange, hårde skæbner – børnene og familierne.

Dum, dummere

”Indimellem spiller jeg måske lidt dummere, end jeg er. Det er nok lidt i familie med, at jeg altid kører efter D.D.V.”

Hvad er det?

”Det, der virker.”

Har du et eksempel?

”Jeg blev ringet op af en kommune, der havde en opgave. En mor havde født et barn hjemme på sofaen. De havde ikke vidst, at hun var gravid. John ringede og sagde, at vi skulle flytte ind hos familien 24-7”.

”Hvornår starter vi,” spurgte jeg.

"For en time siden," svarede John

"Da jeg ringer på, står faren der. Han siger *ikke* velkommen, og jeg tænker, at det bliver et meget langt døgn. Derfor starter jeg med underdog-metoden. Jeg sætter mig simpelthen på gulvet, og han sætter sig i sofaen. For ham var det totalt grænseoverskridende, at en fremmed som mig kom ind i deres hjem. Det blev en opgave over lang tid, og jeg fik en fantastisk relation til faren. Efterfølgende nævnte han overfor nogle af mine kolleger, at "da hun kom, var hun ikke for fin på den."

"Når jeg kommer ind i en familie, prøver jeg også at finde frem til nogle områder, hvor *de* er "eksperter" – nogle steder, hvor de blomster. I denne familie vidste faren rigtig meget om Danmarks herregårde og slotte, og det kunne han fortælle historier om - meget levende og engageret."

Ilddåben

"Jeg mødte John Falkenberg gennem en veninde, der fortalte, at hun arbejdede for ham. Hun tog ud i familier og hjalp dem med at få tingene til at fungere. Jeg beundrede fleksibiliteten i hendes arbejde, og der var ingen fast kontortid. Hun gik på arbejde, når en familie havde brug for det. Jeg skrev og snakkede telefonisk med John, inden han kom på besøg her hos mig. Det gør han altid – altså besøger folk i deres hjem. Det var en god snak, og så ringede han en dag:

"Kan du besøge en familie?"

"Ja", svarede jeg.

"Det er kl. 14."

"I dag?"

"Ja, svarede han og gav mig adressen, og så mødtes vi hos familien, der havde 5 børn. Han havde glemt at fortælle, at de kun snakkede engelsk, så min første opgave var noget af en ilddåb."

Når du kommer så tæt på en familie, kan det måske være svært at skille det professionelle fra det private?

"Ja, jeg er da også blevet inviteret til private sammenkomster som f.eks. sølvbryllupper, men det går ikke. Jeg takker selvfølgelig for invitationen og er rørt over, at de ønsker at tilbringe privat-tid sammen med mig."

Som et spædbarn

John Falkenberg og Heidi Baltersen er overbevist om, at både børn og forældre har bedst af at blive sammen i eget hjem, når det overhovedet *kan* lade sig gøre, og en af de vigtige metoder er Spædbarnsteknikken, som vi alle kender inderst inde. Når vi ser en lille baby, så roser vi betingelsesløst selv de bittesmå ting.

I nogle kaos-familier kan det vel være svært at finde noget at rose. Kan det ikke nærmest blive en parodi?

”Nej, ikke for mig. Der er altid noget godt at sige, og det er ikke noget, jeg lader som om, og så er jeg i øvrigt af natur nem at begejstre... Du skal huske på, at når vi kommer ud i en familie, så har der igennem lang tid været en kommunal indsats, og familien er blevet gjort opmærksom på alle de mange ting, de *ikke* kan finde ud af: Du laver forkert og usund mad. Du overholder ikke dit barns sovetider. Dine børn har forkert tøj på – det passer ikke til årstiden. De er blevet slået oven i hovedet, der har været utrolig fokus på det, der *ikke* fungerede. Når vi så kommer ind i hjemmet, er positive og har fokus på og anerkender det, der fungerer, så videreudvikler vi derfra. Og det virker!”

Kommer du ikke til at holde af de børn, der har det vanskeligt?

”Jo, og jeg har haft lyst til at tage dem med hjem alle sammen, men jeg får også lyst til at tage forældrene med hjem.”

Barndommens land

Heidi har selv haft en god barndom med kærlige forældre, men der har – som i mange andre familier – været problemer.

Hun er vokset op som efternøler i Veerst – en lille landsby nordøst for Vejen. Familien boede på en nedlagt gård, hvor der ofte var mange mennesker på besøg.

”Min far drak i perioder. Han var vel en slags kvartalsdranker. Når min mor og mig fandt kvarte eller halve flasker med spiritus, så skyllede vi resterne ud i toilettet. Det var ikke noget, man talte om, men på et tidspunkt konfronterede jeg ham:

”Du drikker, far.”

”Nej, det gør jeg ikke.”

”Jo, du gør. Jeg har flere gange fundet dine flasker.”

”På et tidspunkt, hvor jeg selv begyndte at gå i byen, gemte jeg spiritusresterne, og jeg blev kendt som hende, der altid havde sprut med til festerne.”

Men så en dag mødte hun en mand, som med det samme fangede hendes opmærksomhed. Det vides ikke med bestemthed, om det var sådan det fandt sted, men Heidi mødte i hvert fald Kim. De blev forelskede, og hun blev gravid.

Hendes forældre skrantede alvorligt dengang, men de gik ikke til læge, 'for det gik nok over'. Men det endte helt galt. Hendes mor døde allerede som 50-årig af uhelbredelig lungekræft, mens hendes far nåede sin 60-års fødselsdag, inden han døde af kæbekræft.

"Da jeg var 23 år, flyttede jeg sammen med min mand, Kim, ind i mit barndomshjem for at passe min kræftsyge mor."

Hendes far kunne grundet kæbekræften ikke spise normalt og altså heller ikke nyde smagen, da han fik sin mad intravenøst. Den sidste juleaften blev anden dog blended, så han kunne få andesmagen i munden, når han bøvse.

Heidi konstaterer tørt, at "der skal meget til at vælte mig."

Egtvedpigen

I dag bor Heidi i Egtved sammen med sin hjemmegående mand, Kim, og tre plejebørn på 6, 8 og 12 år. Deres biologiske børn er blevet voksne og er flyttet hjemmefra, så der blev plads til nogle plejebørn.

"Ja, jeg er jo lidt underlig. Vi har plejebørn og samtidig arbejder jeg på, at familier ikke skal have fjernet deres børn."

Det skal vel heller ikke altid være Omvendt Familiepleje – det er måske ikke altid, det er det bedste?

"Nej, der er tilfælde, hvor man er nødt til at fjerne børnene. Men jeg bruger også John Falkenbergs metoder i forhold til plejebørnene og deres biologiske forældre."

Det er måske lidt trættende for Heidi og de andre gode mennesker i Egtved, at folk udefra altid skal nævne Egtvedpigen, men det må de leve med.

Sidste år var det præcis 100 år siden, Egtvedpigen – en af de mest kendte personer fra oldtiden - blev fundet i resterne af en stor bronzealdergravhøj på Egtved Holt.